

31/7/09

דניאל,

שלוש שנים בדיוק עברו מאותו לילה נורא ומאז אנחנו בלעדייך. היית אמור להיות כעת בן 23. אחרי טיול ארוך בארצות רחוקות, בודאי. האם היית מוצא כבר את דרכך? במה היית בוחר? לעולם לא נדע. לפני כחודשיים נכחנו בטקס בטכניון בו הוענק פרס לחוקר מצטיין בתחום הביו-רפואה, התחום שאהבת, פרס שאותו יזם סבא מנק. הטקס היה מרגש, וההרצאה ששמענו מרשימה ומרתקת. הסתכלתי על המרצה, מהחוקרים המוכשרים בפקולטה לביולוגיה, ולא יכולתי שלא לחשוב, ולא בפעם הראשונה, שלו ניתנה לך ההזדמנות יכולת גם אתה לשאת הרצאות דומות באירועים שכאלו. כל העיניים היו נישאות למרצה הנאה והמבריק, שבודאי היה מדהים את שומעיו. הייתי יושב בקהל, מתאמץ לעקוב אחרי ההרצאה, ומתפוצץ בפנים מגאווה. אבל לא, את ההרצאה הזו לא אזכה לשמוע לעולם.

בקיץ שעבר, לפני האזכרה שלך, נסענו לטיול בת המצווה של נגה. נגה רצתה לנסוע לאמריקה, שם היא אזרחית נאמנה, ולבקר ב-Disney World, שהרי בביקורה הקודם שם הייתה רק בת חצי שנה, ולא הורשתה לעלות על כל המתקנים... לפני כן נסענו להרי הרוקי הקסומים שבקנדה, והתעקשנו שגיא יבוא איתנו. ידענו שאולי זו ההזדמנות האחרונה לטיול כזה במתכונת המשפחתית שכה אהבת. התגוררנו רק ארבעתנו בבקתת עץ שבקצה הפארק, וטיילנו בנופים עוצרי הנשימה. היה לנו טוב ביחד, דיברנו הרבה, ואפילו גיא ונגה לא רטנו יותר מדי על הטבע ובעצם די נהנו מהטיולים. נגה הייתה מוקסמת ממלכת הקסמים של דיסני, וכולם מהאוטלטים שבאורלנדו. גיא, היית מאמין, אפילו הזמין אותי לסרט החדש של באטמן ב-IMAX. רק אתה היית חסר. נזכרתי בטיול האחרון שלנו ביחד בקיץ 2004 לפני שהתגייסת. בשיחות הנדירות באוטו תוך כדי הנסיעות הארוכות. בבית המופלא שורדה מצאה לנו על שפת האגם בכריינז, שם התאמנת בריצות כשנחה עלייך הרוח. באורח פלא אתה וגיא הפסקתם לריב באותו טיול, והאווירה גם אז הייתה מופלאה.

גיא בינתיים התגייס לחיל המודיעין, ובדרכו השקטה עושה חייל ומתמודד בהצלחה עם אתגרים לא פשוטים. אתה היית גאה בו. נגה סיימה בהצלחה שנה ראשונה בחטיבה ברעות. יצאה מהחממה של בית הספר היסודי גם היא לסביבה מאתגרת עם עומס לימודים, יצירה, וסביבה רוויה מתבגרים חסרי מנוח. אך גם היא בדרכה, בנחישות, בהתמדה ובכישרון כובשת את מקומה. גם בה הייתה גאה, דניאל.

לפני שנה הייתי באזכרה של נעם גולדמן, בנה של אריאלה, שנהרג גם הוא באותה מלחמה. בדרך פלא פגשתי שם את מיכה, שהיה המ"פ שלי במילואים ואותו לא ראיתי 25 שנה. שנינו התרגשנו, ונזרקנו אחורה לשלהי מלחמת לבנון הראשונה. הייתי מבוגר בסה"כ בשנה מהגיל שבו היית אמור להיות היום. סטודנט שנה שנייה ברפואה, שנזרק פתאום ללבנון. לא הכרתי את הפלוגה כלל. פתאום בכל הבלגאן שבימ"ח ניגש אלי מודי, הסמ"פ של מיכה שנפצע יותר מאוחר באותם מילואים, ואמר לי: "אתה מ"מ אצלנו בפלוגה". אמרתי לו שבודאי טעות בידו ואני בכלל לא מכיר אותו, אבל הוא לא ויתר, והביא את הסמג"ד שאמר: שמע, חסר לנו מ"מ בפלוגה, אז רק למילואים האלו. אחרי שהכרתי אותם, "רק המילואים האלו" הפכו למספר שנים... מצאתי את עצמי במוצב בעומק לבנון, מול רכס שורץ קומנדו סורי, עם חיילים שרק התחלתי להכיר. אחד עוד היה בזוקאי בגבעת התחמושת. המא"גיסט (אז, דניאל, עוד לא היה לנו נגב), לפי האגדות ידע לבצע סלטה לפני עם המא"ג תוך כדי הסתערות. אחר היה בחווה הסינית, ולילה ארוך אחד בזמן השמירה סיפר לי את זוועות אותה מלחמה, והבהיר לי מאיפה באו השריטות שלו...

לפני חודשיים, קיבלתי ממיכה את המייל הבא:

לא זוכר במדויק מי שר ו/או כתב את מילות השיר שאומרות כי: "הגברים בוכים בלילה לא נשמע קולם:" (או משהו כזה...). היום, אחרי שנכנסתי לאתר ההנצחה לזכרו של דניאל אני יודע שאין זה נכון. צריך להיות בנוי ממרקם מאוד מאוד מיוחד להחזיק מעמד כפי שאתה עושה זאת לאחר אבדה כל כך קשה. לאחר קריאה מעמיקה באתר בכל רמותיו אין לי ספק שלא יכולה להיות אבדה קשה מזו שאתה, אשתך והילדים חוו עם נפילתו של דניאל. צר לי שלא ידעתי על כך בזמן אמת. כמי ש"בילה" איתך יחד בבסיס הטילים במלחמת לבנון הראשונה והיה קצת מפקד שלך אני יודע שכל אותן תכונות מיוחדות שאפיינו את דניאל - היה להן מאיפה

לצורך בבחינת אין-יש מאין...הצורך של דניאל להתנדב לקרבי ולהצטיין בכל אשר עשה, אומץ הלב והנחישות הייתה כמו שלך בעת איוש סיורי הבוקר ביולי 1982 למרגלות המאחז שלנו ומול האויב עטוף הכפיות האדומות.

אני יודע שאין זה מנחם והכאב לעולם לא יפוג אולם רצייתי שתדע שגם היום ממרחק כמעט 2 עשורים אני זוכר זאת לך ומקווה שאתה ואשתך תרוו נחת מאחיו ואחותו של דניאל זכרו לברכה.

נזכרתי באותם סיורי בוקר מפחידים מתחת לאפם של הסורים, עם הירידה במדרון הקדמי החשוף. התרגולת שירשנו הייתה גרועה ולא מאובטחת, וביחד עם מיכה שיפרנו אותה עד שהרגשתי בטוח עם הסיור. לא הקדשתי לזה הרבה מחשבה בזמנו, אך משום מה מצאתי עצמי לעיתים קרובות באותם סיורים בבקרים, כשהמ"מים האחרים נבצרים מסיבות שונות. והיה גם אותו יום קרב שבו נורו עלינו עשרות סאגרים ומודי נפצע עם עוד כמה חיילים, ולמחרת נפל בחלקי לבצע את אותו סיור בין סבך חוטי הסאגרים שנותרו בשטח. אך האמת, דניאל, שהתמזל מזלי והרגע המסוכן ביותר באותם מילואים היה באחד הסיורים כשהגשש שהלך קדימה הסתובב אלינו עם ניצרה על אוטומט ואצבע על ההדק... לא דומה כלל לפעילות המבצעית שנטלת בה חלק באופן פעיל ותדיר, כולל אותו לילה ארוך במרכבה.

ידעתי זאת אז, וזה ברור כעת לכולם. אתם, דניאל, ניצחתם באותה מלחמה ארוכה. האויב שהסתתר במחילותיו באדמה ניגף בכל קרב וקרב. גבול הצפון מאז שקט. החיזבאללה לא על הגדר. היית מאמין, דניאל, שבזמן המלחמה האחרונה, כשצה"ל לימד לקח פעם נוספת את המחבלים, והפעם בעזה, החיזבאללה לא העז לפצות פה ולצייץ, ונסראללה הגיבור, בזכותך, מסתתר מתחת לאדמה בבונקר שלו ולא מעיז להוציא את קצה אפו זה 3 שנים? ואם יעיז, יהיה זה אולי גיא שיודיע לי ראשון שנסראללה השיב נשמתו לבורא וזכה להצטרף לחייליו, השאהידים המהוללים. הוא, כנראה, לא ממהר לשם.

לפני יום הזיכרון דיברתי בתוכנית של אילנה דיין. קודם לכן, באחת מתוכניות "עובדה" עשתה תוכנית מרגשת על חיילים, אנשים מופלאים, שמתקשים להתמודד עם אותה מלחמה, וביניהם יונתן, שמנסה להתאושש מהאובדן שלך ושל עומרי, למרות התקופה

הקצרה שהכרתם. אח"כ דיברנו. היא הכירה אותך היטב, למרבה הפלא, למרות שמעולם לא דיברנו קודם לכן, וכשיונתן הזכיר אותך, ידעה מיד שזה אתה. כששאלה אותי איזה רגע איתך אני נוצר בליבי, נזכרתי בטיול שלנו למצדה. היית בן 7, ובילינו יום שלם, רק אתה ואני. היה נפלא. טסנו במטוס קטן לים המלח, עלינו על המצדה, התרחצנו בים המלח, וחזרנו בטיסה. היינו מאושרים שנינו. היית רגוע, ושאלת הרבה שאלות על המצדה. כשירדנו בשביל הנחש היה כבר חם ונגמר לנו המים. היה תלול וקשה, אבל לא הוצאת הגה ולא התלוננת. התכונה הזו לוותה אותך גם אח"כ בצבא, וקנתה את לב חבריך ומפקדיך.

לאחר הראיון כתב לנו אדם בשם עמית, אותו לא הכרנו:

גם אני האזנתי לראיון המרגש עם אילנה דיין. יחד איתי ברכב הייתה בתי בת ה-6 בדרכנו לגן הילדים. חלק נכבד מן הראיון נחנק גרוני לנוכח התיאורים על דניאל, אומץ ליבו והפעם האחרונה שראיתם אותו בגולן. מדי יום אני מעודד את בתי ללכת לבדה לגן הילדים מהחניה. באותו היום פשוט הלכנו יד ביד את כל הדרך. הראיון חידד אצלי את הכל כך מובן - הרגעים הללו לא חוזרים. צריך לתפוס אותם ולא לעזוב. שאר מטלות החיים יחכו.

דניאל, לפעמים נדמה לי שמהמקום בו אתה נמצא אתה מודע בדרך עלומה לחיינו, ובדרך כלשהי שולח מדי פעם יד ארוכה ונוגע בנו. כמו בפעם ההיא, שבדרך הנוגדת כל הסתברות והגיון, שלחת לי את השח"ע שלך מהקרב במרכבה. ובפעמים אחרות, כשהכל נראה שחור ומייאש, לפתע חיינו מקבלים תפנית בלתי צפויה, הבלתי יאמן קורה, והאושר נראה ממש כאן, מעבר לפינה, למרות שאתה לא אתנו, לפחות לא במובן הגשמי.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

